

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๖/๒๕๔๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๙/๒๕๔๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๙ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

ระหว่าง { เทศบาลตำบลปากแพรก

ผู้ฟ้องคดี

กรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี (กรมเจ้าท่า เดิม)

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

โดยที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕
พระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ และพระราชกฤษฎีกา
แก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ขึ้นใช้บังคับ
ทำให้มีการโอนกิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ หนี้ สิทธิ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้าง อัตรากำลัง
และบรรดาอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ
ประกาศหรือคำสั่งต่าง ๆ ของกรมเจ้าท่าในคดีนี้ ไปเป็นของกรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี
จึงให้เปลี่ยนชื่อผู้ถูกฟ้องคดี จากเดิม กรมเจ้าท่า เป็นกรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

/และให้...

และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงกรมเจ้าท่า เป็นการระบุหรืออ้างถึงกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๓๘/๒๕๔๕ หมายเลขแดงที่ ๔๕/๒๕๔๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองสงขลา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นทบวงการเมืองตามมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และมีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ ตามมาตรา ๕๑ (๘) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี โดยมีข้อเท็จจริงว่า นายมานะ นวลหวาน นักวิชาการขนส่ง ๕ รักษาการการแทนเจ้าท่าภูมิภาคสาขานครศรีธรรมราช ได้มีหนังสือที่ คค ๐๕๑๕.๔/๑๐๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีระงับ การก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ หลังจากที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีตรวจพบว่าผู้ฟ้องคดี ได้ก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งลงในบริเวณคลองท่าเลา (คลองป่าปาน) ในท้องที่เขตเทศบาล ตำบลปากแพรก อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า อันถือเป็นการละเมิดมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ และให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างไว้จนกว่าจะได้ทำการขออนุญาต จากเจ้าท่า และเจ้าท่าอนุญาตให้ก่อสร้างแล้ว หากผู้ฟ้องคดียังคงฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม จะมีความผิดตามมาตรา ๒๙๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และมีโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อให้ผู้ฟ้องคดีเสียหายแก่เสรีภาพ ทรัพย์สิน และสิทธิ รวมทั้งเป็นการเสียหายแก่ชื่อเสียง ทางทำมาหาได้ หรือทางเจริญของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีและผู้เกี่ยวข้องกับการ ก่อสร้างต้องหยุดระงับการก่อสร้างไประยะหนึ่ง ส่งผลต่อเงินทุนและดอกเบี้ยที่นำมาใช้ในการ ก่อสร้าง ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีควรรู้ได้ว่า การกระทำที่เป็นการละเมิด ต่อบทบัญญัติมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ต้องเป็นการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างในคลองหรือลำน้ำที่ประชาชนใช้เป็นทางเดินเรือเท่านั้น เมื่อคลองที่พิพาทมิได้ใช้เดินเรือ ผู้ฟ้องคดีก็มีอำนาจในการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งได้ตามรัฐธรรมนูญ

/แห่ง...

แห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๕๑ (๔) และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ (๑) (๒) (๒๔) (๒๗) และ (๒๙) ขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า เนื่องจากมีประชาชนร้องเรียนถึงอธิบดีกรมเจ้าท่าว่า ผู้ฟ้องคดีขุดลอกคลองท่าเสา ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลปากแพรก ทำให้ตลิ่งพังทรุดตัวลงที่ดินและบ้านเรือนของประชาชนเสียหายจำนวนมาก ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งให้สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๔ สาขานครศรีธรรมราช ทำการตรวจสอบ ผลการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่พบว่า มีร่องรอยการขุดลอกคลองเสร็จไปแล้วและมีการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งที่มีลักษณะเป็นการก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ โดยมีการถมดินลงในคลองท่าเสาเพื่อกั้นไม่ให้น้ำไหลผ่านบริเวณที่ก่อสร้างประชาชนในบริเวณใกล้เคียงให้การว่าเป็นการกระทำของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าให้ก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๔ สาขานครศรีธรรมราช ที่ คค ๐๕๑๕.๔/๑๐๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ แจ้งให้นายกเทศมนตรีตำบลปากแพรก ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดีได้ทราบ และให้ระงับการก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำทั้งหมดจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าเสียก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมปฏิบัติตามโดยยืนยันที่จะไม่ขออนุญาตจากเจ้าท่า เจ้าท่าภูมิภาคสาขานครศรีธรรมราชจึงมอบอำนาจให้นายมานะ นวลหวาน นักวิชาการขนส่ง ๕ เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี ส่วนหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้ปลูกสร้างอาคารหรือสิ่งอื่นใดตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ โดยเขื่อนที่สร้างขึ้นเพื่อกั้นน้ำเข้านั้นถือเป็นสิ่งล่วงล้ำลำน้ำที่อนุญาตให้สร้างได้ โดยทั่วไปแล้ว เมื่อเจ้าท่าตรวจพบว่ามี การก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ เจ้าท่าจะมีขั้นตอนในการปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ คือ ๑. ตรวจสอบหาตัวผู้กระทำความผิด ๒. ออกคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสิ่งอื่นใดนั้นให้รื้อถอนหรือแก้ไข

/ตามมาตรา...

ตามมาตรา ๑๑๘ ทวิ ๓. รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน ให้ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิด ตามมาตรา ๑๑๗ และมาตรา ๑๑๘ และ ๔. หากศาลพิพากษา ลงโทษแล้ว ถ้าผู้นั้นมีความประสงค์ขออนุญาตก่อสร้างให้ถูกต้อง ก็จะต้องชำระค่าปรับต่อศาล ตามมาตรา ๑๑๘ ทวิ วรรคห้า และยื่นคำขอต่อเจ้าท่าตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗)๔ จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการไปโดยสุจริตและเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมายแล้ว โดยมิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่อกระทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียหายแต่อย่างใด แต่เป็นการกระทำในฐานะเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับภาระก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ จึงมิได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และหากจะถือว่าผู้ฟ้องคดีเสียหาย ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีต้องขาดรายได้จากการทำมาหาได้เนื่องจากการประกอบอาชีพตามปกติอย่างไร เป็นระยะเวลาที่วันและผู้ฟ้องคดีมีรายได้วันละหรือเดือนละเท่าใด อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องค่าเสียหายเป็นจำนวนถึง ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทได้

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ปฏิเสธหรืออธิบายว่า ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาตามคำฟ้องหรือเนื้อหาสาระของเอกสารในคำฟ้องไม่ถูกต้องอย่างไร นอกจากนี้ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ข้อ ๔ นั้น ก็ได้ชี้แจงว่าการก่อสร้างที่จะเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ จะต้องเป็นการสร้างในสถานที่ซึ่งเป็นคลองหรือลำน้ำที่ประชาชนใช้เดินเรือเท่านั้น อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดียังมิได้ให้การในประเด็นที่ว่า เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีควรจะรู้ว่าเป็นการทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานทำให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นเกลียดชังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำเพราะงี่เง่าหรือไม่รู้กฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ให้การปฏิเสธข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถึงความเสียหายเกี่ยวกับเสรีภาพ ทรัพย์สิน สิทธิ และชื่อเสียงแต่อย่างใด จึงเห็นได้ว่าคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำให้การที่เลื่อนลอย ไม่มีเหตุผลและยังเป็นการด่วนสรุปว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดกฎหมาย โดยมิได้ตรวจสอบว่าคลองดังกล่าวมีประชาชนใช้เพื่อการเดินเรือหรือไม่ อันเป็นประเด็นสำคัญที่จะวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่ การเรียกค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นราคาที่ไม่มีมูลจริง

/ผู้ถูกฟ้อง...

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า การกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ จะต้องพิจารณากฎหมายดังกล่าวทั้งมาตรา และขอยืนยันตามคำให้การ

ผู้กำกับกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสงชี้แจงต่อศาลปกครองชั้นต้น ในฐานะพยานว่า พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสง ได้รับคำร้องทุกข์จากผู้ถูกฟ้องคดีในกรณีดังกล่าวไว้ดำเนินคดี ตามคดีอาญาที่ ๖๘๔/๒๕๔๕ และเนื่องจากคดีดังกล่าว เป็นการกล่าวหาองค์การของรัฐว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงต้องมีการดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเพื่อดำเนินการ ขณะนี้ยังไม่ทราบผลการสอบสวนแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า การปลูกสร้างสิ่งใดล่วงล้ำเข้าไปในลำคลองที่จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าตามมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ นั้น ไม่เฉพาะแต่ลำคลองที่ใช้เดินเรืออันเป็นทางสัญจรของประชาชนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการห้ามก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันด้วย สำหรับคลองท่าเลาที่ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่งล่วงล้ำลำน้ำเข้าไปนั้น ปรากฏตามภาพถ่ายว่าบริเวณที่ก่อสร้างตั้งอยู่ในบริเวณชุมชน เชื่อว่าเป็นลำคลองที่ประชาชนยังคงใช้ประโยชน์ร่วมกัน การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่งนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เนื่องจากเชื่อมกันตลิ่งที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างเป็นเชื่อมกันน้ำเขาะ มีลักษณะอันอาจอนุญาตได้ตามข้อ ๔ (๕) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เจ้าท่าภูมิภาคสาขานครศรีธรรมราชย่อมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๘ ทวิ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่งไว้จนกว่าจะได้มาดำเนินการขออนุญาตก่อสร้างให้ถูกต้องเสียก่อนได้ การที่เจ้าท่าภูมิภาคสาขานครศรีธรรมราช แจ้งแก่ผู้ฟ้องคดีด้วยว่า หากไม่ดำเนินการขออนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องมีโทษจำคุกหรือปรับ นั้น มิได้มีลักษณะข่มขืนใจผู้ฟ้องคดีให้ต้องขออนุญาตจาก

/ผู้ถูกฟ้อง...

ผู้ถูกฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่เป็นเพียงการแจ้งลักษณะโทษของการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเท่านั้น อันมีลักษณะเป็นการกระทำในฐานะเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติการตามหน้าที่ที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้อำนาจไว้ การกระทำความดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี

สำหรับการสร้างเงื่อนไขกันดลิ่งในคลองท่าเลาที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีสามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากเป็นอำนาจของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ (๘) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ ที่ให้เทศบาลมีหน้าที่จัดให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ ประกอบกับมาตรา ๑๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ให้เทศบาลมีอำนาจจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง จัดให้มีทางระบายน้ำ และดูแลที่สาธารณะ เป็นต้น นั้น เห็นว่า มาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ บัญญัติให้เทศบาลตำบลต้องจัดทำกิจการใดๆ ในเขตเทศบาลภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ๆ ด้วย ซึ่งในกรณีการจัดให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ เทศบาลตำบลต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ โดยต้องขออนุญาตตามหลักเกณฑ์และวิธีการอนุญาตตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการทำหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้อำนาจไว้ จึงไม่ต้องขออนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดี นั้น เป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น จึงพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ ว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่ว่า คลองพิพาทตั้งอยู่ในบริเวณชุมชน จึงเชื่อว่าเป็นลำคลองที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ศาลไม่มีอาจรู้ได้เอง ข้อเท็จจริงนี้มีใช่ข้อเท็จจริงที่รู้กันทั่วไปหรือไม่ เป็นข้อเท็จจริงที่มีอาจโต้แย้งได้ ทั้งผู้ถูกฟ้องคดีก็มีได้ให้การว่าคลองพิพาทเป็นคลองที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันและผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจในคลองที่พิพาทตามนัยมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ อย่างไร การวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นนี้จึงเป็นการวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อน เป็นการยกข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายขึ้นอ้างแทนผู้ถูกฟ้องคดีโดยพลการ และเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน ทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงประเด็นต่อสู้

/ทั้งนี้...

ทั้งที่ตามข้อเท็จจริงแล้วคลองพิพาทมิได้เป็นลำคลองที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน
แต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าคดีมีประเด็นเบื้องต้นที่จะต้องวินิจฉัยว่า
คดีนี้อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะพิพากษาพิพาทหรือมีคำสั่งหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี
ระงับการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งในบริเวณคลองท่าเสา (คลองป่าปาน) ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาล
ตำบลปากแพรก อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช พร้อมทั้งแจ้งความดำเนินคดีกับ
ผู้ฟ้องคดีโดยกล่าวหาว่าได้ก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า อันเป็นการฝ่าฝืน
ตอบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖
ถือว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ทำให้ได้รับความเสียหายจากการที่ต้องระงับ
การก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งไประยะหนึ่ง ซึ่งส่งผลต่อเงินทุนและดอกเบี้ยที่นำมาใช้ในการก่อสร้าง
ทั้งยังต้องเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น เกลียดชังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดกฎหมายเพราะโง่เขลาหรือ
ไม่รู้กฎหมาย โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนมีอำนาจตามกฎหมายที่จะก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งได้
โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าก่อน จึงขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดี
ชดเชยค่าเสียหายเป็นจำนวนเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดี
แจ้งความดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ระงับการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งไว้จนกว่าจะได้รับอนุญาตจาก
เจ้าทานั้น ถือเป็นการกระทำโดยใช้อำนาจตามความในมาตรา ๒๔๗ แห่งพระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ซึ่งบัญญัติว่า ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
ของเจ้าท่าหรือเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทถึงห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
โดยมีลักษณะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่มุ่งผลให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการดำเนินการจับกุม
สอบสวน เปรียบเทียบปรับ ทำให้ความเห็นเกี่ยวกับคดี รวมทั้งสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ซึ่งเป็นขั้นตอน

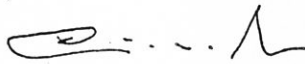

/การดำเนินงาน...

การดำเนินงานที่จะนำไปสู่การนำตัวผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมาลงโทษทางอาญาตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ คดีนี้จึงเป็นการฟ้องเพื่อเรียกค่าเสียหายในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงมิใช่การกระทำทางปกครองที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นตามคำอุทธรณ์อีก ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความกับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งสองศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี

นายอำพล สิงห์โกวินท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพศาล กุศลย์วิสัย
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายพีระพล เชาวนศิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธงชัย ลำดับวงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม คันสนาภูมิ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๓๑๐๓

๕